

Invaze do Iráku: Americké lži nikdo nevyvracel. Havel vybízel k válce. Jen Klaus si odvážil být "dezinformátor". Média lhala a válečnický masírovala veřejnost jako dnes. Neoconi vzešli z marxistů. Kořeny ukro-nacistů

protiproud.info/politika/7090-invaze-do-iraku-americke-lzi-nikdo-nevyvracel-havel-vybizel-k-valce-jen-klaus-si-odvazil-byt-dezinformator-media-lhala-a-valecnicky-masirovala-verejnost-jako-dnes-neoconi-vzesli-z-marxistu-koreny-ukronacistu.htm

24. 3. 2023

Tisk článku

[Poslat e-mailem](#)

[Filip Šebesta](#) připomíná ostudné výročí invaze do Iráku, kvůli níž tehdy "kupodivu" nikdo nevyhlašoval proti USA a Británii žádné sankce, ač záminka byla kompletně smyšlená, a vidí souvislosti s německo-ukrajinským nacisticko-banderovským vražděním na Ukrajině za II. světové války jako kořeny dnešní situace

Před dvaceti lety již čtvrtý den pokračovalo americké vojenské „dobrodružství“ v Iráku. Nálety se v tento den soustředily na předměstí Bagdádu, agentury reportovaly o amerických silách zapojených do velké tankové bitvy na západním předměstí Basry.

Prezident Václav Klaus byl v okamžiku napadení Iráku sotva dva týdny po své první inauguraci prezidentem České republiky. Ve svém textu Jak vidím tuto válku (MfD, 25. 3. 2003) mimo jiné napsal:

Prezident Klaus proti válce v Iráku

- „Válka je strašlivá věc. To ode mne není ani pacifistická, ani bojácná fráze, ale výraz mého bytostného přesvědčení.“
- „Je proto třeba ne dvakrát, ale desetkrát měřit, než dopustíme, aby řešení politických problémů a sporů mezi státy do svých rukou převzali generálové. To je ale jen jedna stránka celého problému. Ta druhá se ptá: jak silný musí být motiv pro to, aby bylo možné říci, že jiné než vojenské řešení nebylo k dispozici?“
- „Irák je samozřejmě diktatura se vším všudy, což je uspořádání, které je pro dnešní euroatlantickou civilizaci nepřijatelné a potenciálně nebezpečné. Ale představa zastánců útoku na Irák, že lze demokracii zavést vojenskou silou, je pro mne jako z jiného vesmíru.“
- „Už vůbec nemluvím o problémech, do nichž se mezinárodní společenství dostane po skončení války, tedy při pokusu o vytváření nového Iráku podle západního stříhu. Demokracii lze podporovat i inspirovat, ale nelze ji nadiktovat, tím méně vojenskou silou.“

Čtěte ZDE: Průmysl vymývání mozků: Jak funguje západní propaganda? Inspirace nacisty. Submisivní prázdnota liberálů. Polib mi, nebo ti rozkopu hlavu. Zprávy o bojích na Ukrajině? Jen snůška primitivních lží. Povstanou skuteční novináři a umělci?

Americké lži médiím nevadily

Dnešní mainstreamový pohled na nelegitimní a nelegální válku USA proti Iráku, která způsobila v regionu rozvrat, jež není do dnešních dní uspokojivě vyřešen, se velmi blíží tomu, který tehdy zastával nově zvolený prezident republiky. Není to nic překvapivého, těžko na iráckém tažení hledat cokoli alespoň trošku pozitivního.

V establishmentovém americkém zahraničněpolitickém magazínu Foreign Affairs proto dnes můžeme číst řadu kritických statí, a to i od tehdejších aktivních podporovatelů invaze. Opět jen titulky: Argumenty pro zdrženlivou republikánskou zahraniční politiku – konzervativci se nemohou vrátit k ignorování limitů americké moci; Irák a patologie zahraničně-politické dominance – chybná logika, která vedla k válce, je stále živá a silná; Proč tisk v otázce Iráku selhal atd.

V posledním jmenovaném textu popisuje jeho autor John Walcott (tehdejší šéf washingtonské pobočky mediální společnosti Knight Ridder, která pod jeho vedením získala uznání za kritické zpravodajství o tvrzeních Bushovy administrativy o iráckých zbraních hromadného ničení a vazbách na mezinárodní terorismus) jak americká mediální scéna ve spolupráci s vládou postupně, nekriticky a bez kladení si jakýchkoli otázek směřovala americkou společnost k podpoře irácké války.

Z marxistů nekonzervativci

Média podle něj, až na výjimky, zcela selhala. Amerika byla tlačena nevyhnutelně k invazi. Walcott popisuje také negativní roli iráckých emigrantů a jejich exilového Iráckého národního kongresu, kteří se

těšili na svůj potenciální vliv v novém poválečném Iráku či příjmy generované petrochemickým průmyslem. Role emigrace vůči své domovské zemi se ukazuje být téměř vždy mimořádně spornou.

Čtěte ZDE: Plán na „balkanizaci“ Blízkého Východu: Opět za účasti M. Albrightové jako v Srbsku. Teroristům v Iráku velí americká ambasáda. Za vším hledej ropu

Na postoje, které stály u počátku iráckého tažení, by se ale dala aplikovat také slova Pavla Barši, která použil ve své podnětné eseji o pacifismu Věčný mír a nekonečná válka publikované ve čtvrtém Salonu deníku Právo (16. 3. 2023). Barša píše: „Mnozí aktivisté se se ztrátou ideologické víry (v šedesátých letech) vyrovnali tak, že nahradili maximalistickou utopii socialismu minimalistickou utopii dodržování lidských práv všude na světě.“ Šlo podle něj o vystřízlivělé levičáky, „kteří komunistický sen o věčném míru na konci dějin nahradili představou, že po zkušenostech se zločiny nacistického i stalinského režimu je povinností západních států vojensky zasáhnout tam, kde mohou zabránit genocidě a podobným masovým krutostem.“

Američtí neokonzervativci, kteří byli (a jsou) jedněmi z praktikujících nositelů tohoto druhu uvažování o mezinárodní politice, se posléze přelévají mezi demokratickou a republikánskou stranou bez větších ideologických rozporů, vždy v závislosti na tom, která ze stran zrovna obsadila exekutivní posty.

Ukrajínští nacisté od Chatyně k dnešku

Ale glosa by neměla být jen o jednom tématu, tak na závěr ještě telegraficky. Na den přesně před 50 lety byl prezidentem znovuzvolen první generál v této funkci, na kterého se v nedávné prezidentské kampani tak trochu zapomnělo – Ludvík Svoboda. Petr Pavel byl v kampani pořád srovnáván s de Gaullem a Eisenhowerem, ale o veteránovi dvou světových válek Svobodovi nepadlo ani slovo. Mluvílo se o těch generálech nějak selektivně.

-

Nově v pondělí: Nepodvolení na čaji v Protiproudu aneb česká Tea Party - 27. 3. 2023 od 18:00 v přímém přenosu

Poslední poznámka. Před nedávnem jsem na tomto místě vzpomínal bitvu u Sokolova a kapitána Jaroše. Ve stejných zeměpisných délkách i čase zůstanu i dnes. Kalendárium dnešních výročí totiž také připomíná, že před osmdesáti lety němečtí vojáci vypálili běloruskou vesnici Chatyně. My máme Lidice, Ležáky, Javoříčko, na území tehdejšího SSSR byl takových vesnic nespočet, na území Běloruska možná nejvíc. Wikipedia o tom píše: „Během druhé světové války 22. března 1943 obec přepadly oddíly zejména ukrajinských, ale i místních kolaborantů a jednotek Waffen-SS. Všichni obyvatelé byli upáleni zaživa ve stodole obložené slámou. Smrti ve stodole uniklo 7 dětí a jeden dospělý. Obec po skončení války nebyla obnovena.“

Smrt a zabíjení v tomto koutu Evropy není náhodná a přicházela historicky z různých rukou. Výročí podobných událostí si připomínáme ještě desítky let poté. I proto je pochopitelné, když se

státy, které se zde v minulosti také podílely na vzájemném vraždění, chovají zdrženlivěji, tak jako Francie s Německem. Alexandr Vondra by ale asi řekl, že jsou „změkčilé“, jak to napsal ve své nedávné eseji k výročí napadení Ukrajiny.

Zdroj.

7472813001/5500

**Obohatil Vás tento článek?
Chcete, aby Protiproud žil?
Kolik? To je na Vás. Děkujeme.**

QR Platba

**Údaje pro platby ze zahraničí:
IBAN: CZ485500000007472813001 SWIFT: RZBCCZPP**

[na hlavní stranu](#)

Tagy článku
